ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY AINÉ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΞΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΟΝΤΑΡΙΟ

ΗΝ ἐποχὴ ποὺ βασίλευε ἡ ποταπαγόρευσις, μοῦ διηγήθηκε μιὰ μέρα ὁ Τζὼν Κάμπερσιτ, παρουσιάσθηκε στὰ περίχωρα τοῦ Μπίττερχαρτ ὁ γκάγκστερ Σὰμ Λέθερκαπ κι' ἄρχισε ν' ἀφανίζη τὸν κόσμο μὲ τοὺς θρασεῖς ἐκβιασμούς του. Ὁ μυστηριώδης αὐτὸς Σὰμ Λέθερκαπ εἶχε φορολογήσει κανονικὰ ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ Μπίττερχαρτ. Ὁ καθένας πλήρωνε ὡρισμένο φόρο, ἀνάλογο μὲ τὰ εἰσοδήματά του. Κι' ἐπειδὴ ὁ γκάγκστερ εἶχε σκοτώσει ἀλύπητα μερικοὺς ποὺ θέλησαν νὰ τοῦ κάνουν τὸν ἔξυπνο, ὁ πιὸ καταθλιπτικὸς τρόμος βάραινε πάνω σ' ὅλη τὴν περιοχή.

Βέβαια, μποροῦσαν νὰ σηκώσουν κεφάλι καὶ νὰ ὑπερασπιστοῦν τὴ ζωή τους, μὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε ν' ἀναλάβη τὴν πρωτοβουλία τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ, γιατὶ καθένας φοβόταν ὅτι αὐτὸς πρῶτος θὰ ἔπεφτε κάτω ἀπὸ τὶς δολοφονικὲς σφαῖρες τοῦ Σὰμ Λέθερκαπ. Ὁ ἀόρατος γκάγκστερ, μυστηριώδης καὶ πανταχοῦ παρών, ἤξερε καθετὶ ποὺ γινότανε στὸ Μπίττερχαρτ.

Ὁ Σὰμ εἶχε τὸ λιμέρι του μέσα στὸ δάσος τοῦ Ντάρλαχ. Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε δῆ ποτὲ καὶ τὰ περιφημότερα «λαγωνικὰ» τῆς ἀστυνομίας δὲν εἶχαν καταφέρει ν' ἀνακαλύψουν οὔτε τὴ σκιά του. Ἕνας μονάχα πόλισμαν, ὁ Ἔρβερ, νόμισε μιὰ μέρα πὼς τὸν εἶδε, ἀπὸ πίσω καὶ γιὰ μιὰ μόνον στιγμή, ἀνάμεσα στοὺς κορμοὺς τῶν δέντρων, στὴν καρδιὰ τοῦ δάσους. Μὰ ἡ ἀπόστασις ἦταν μεγάλη κι' ἔτσι ὥσπου ὁ Ἔρβερ νὰ φτάση ἐκεῖ πέρα, ὁ γκάγκστερ εἶχε γίνει ἄφαντος.

Μὲ δυὸ λόγια, ὄχι μόνο ἦταν τρομοκρατημένοι ὅλοι οἱ καθὼς πρέπει ἀστοὶ τῆς περιοχῆς, ἀλλὰ κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ντόπιοι λωποδύτες κι' οἱ ἐγκληματίες, οἱ ὁποῖοι δὲν τολμοῦσαν πειὰ νὰ ξεμυτήσουν, γιατὶ εἶχαν βρῆ τὸ δάσκαλό τους.

Κι' ἐγὼ ἐπίσης, ποὺ καθόμουν στὸ Μπίττερχαρτ μὲ τὴ γυναῖκα μου καὶ τὶς δυὸ κορες μου, δὲν ἤξερα, μὰ τὴν ἀλήθεια, τί νὰ κάνω. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὸν πεθερό μου, ἕναν θαρραλέο ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε δῆ πολλὲς φορὲς τὸν θάνατο ἀπὸ κοντά, γιατὶ εἶχε περάσει μιὰ πολυκύμαντη καὶ δύσκολη ζωή.

Ἕνα πρωΐ, ἄξαφνα—ἦταν Ἰούλιος—ἔλαβα τὸ ἀκόλουθο σημείωμα:

«Φορολογηθήκατε μὲ δυὸ χιλιάδες δολλάρια, τὰ ὁποῖα πρέπει ν' ἀφήσετε ἀπόψε στὶς ἐννέα ἡ ὥρα στὸν τηλεγραφικὸ στύλο ἀριθ. 3, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ θ' ἀκούσετε ἕνα σφύριγμα. Ἀμέσως θὰ παρατήσετε τὰ λεφτὰ στὴ ρίζα τοῦ στύλου καὶ θὰ φύγετε γρήγορα ἀπὸ ἐκεῖ πέρα. Ἂν θελήσετε νὰ μοῦ στήσετε καμμιὰ παγίδα—καὶ ξέρετε πολὺ καλὰ πὼς δὲν ἔπεσα ποτέ μου σὲ τέτοιες παγίδες—νὰ ξέρετε πὼς θὰ ἐκδικηθῶ μὲ τὸν πιὸ σκληρὸ καὶ τὸν πιὸ ἄγριο τρόπο!

ΣΑΜ ΛΕΘΕΡΚΑΠ»

Αὐτὸ τὸ γράμμα μ' ἔκανε νὰ τρίζω τὰ δόντια ἀπὸ τὴ λύσσα μου. Ἂν ἤμουν μόνος, θὰ τὰ ἔπαιζα ὅλα γιὰ ὅλα καὶ θ' ἀναμετριώμουν μὲ τὸν γκάγκστερ. Μὰ ἤμουν οἰκογενειάρχης κι' ἔτσι δὲν τόλμησα νὰ κάνω τίποτε.

Τὸ ἴδιο ὅμως βράδυ, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητό, ἤρθε καὶ μὲ βρῆκε κάποιος ἄγνωστος, τὸν ὁποῖο εἶχε στείλει συστημένον σὲ μένα ὁ θεῖος μου Μπρόαντστον, ἀπὸ τὶς ὄχθες τῆς λίμνης τοῦ Ὀντάριο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν μικρόσωμος, λιγνός, χλωμός, μ' ἀρρωστιάρικο ὕφος καὶ μὲ λεπτὰ καὶ κοκκαλιάρικα χέρια, κίτρινα σὰν τὸ κερί. Θὰ ἔμενε λίγο καιρὸ στὴν πόλι μας, γιὰ νὰ κάνη κάτι μελέτες στὰ περίχωρα.

— Μοῦ εἶπαν ὅτι σ' αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς τριγύρω λόφους θὰ μπορέσω νὰ βρῶ τὰ ἴχνη ἑνὸς πολιτισμοῦ ποὺ ἐξαφανίσθηκε... Εἶμαι ἀρχαιολόγος, μίστερ Φούλμαν, μοῦ ἐξήγησε.

Τὸν κάλεσα νὰ δειπνήσουμε μαζὺ κι' ἐπειδὴ μοῦ εἶχε κάνει καλὴ ἐντύπωσι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, τοῦ ἐμπιστεύθηκα τὸ μυστικό μου.

—Οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, πουθενά, σὲ καμμιὰ πολιτεία, δὲν μποροῦν νὰ τὰ βάλουν μὲ τοὺς γκάγκστερς. Κι' ὅμως δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσο δύσκολο... μοῦ εἶπε.

—Μὰ ἐσεῖς τί θὰ κάνατε; τὸν ρώτησα. Ἐδῶ πέρα δὲν μπόρεσαν νὰ πετύχουν τίποτε οὔτε τὰ καλύτερα «λαγωνικά» μας...

—Δὲν θὰ εἶνε καὶ τόσο σπουδαῖα τὰ «λαγωνικά» σας, μοῦ παρετήρησε ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ Ὀντάριο. Ὅπως κι' ἂν εἶνε ὅμως, πρέπει νὰ βάλετε τὶς δυὸ χιλιάδες δολλάρια στὴ ρίζα τοῦ τηλεγραφικοῦ στύλου ἀριθ. 3. Θὰ εἶνε φαίνεται γνωστὸς σ' ὅλους αὐτὸς ὁ στῦλος...

—Ἔ, ναί, εἶνε στὸ δρόμο τοῦ Μπίττερχαρτ ποὺ τραβάει γιὰ τὸ Λόγκγουελ.

—Καλά, λοιπόν. Ἂς δοῦμε τί θὰ γίνη! ἔκανε μένα φλεγματικὸ τόνο, πολὺ παράξενο, ὁ ἀρχαιολόγος.

—Μήπως ἔχετε σκοπὸ ν' ἀνακατευθῆτε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι; τοῦ εἶπα μὲ κάποια εἰρωνεία;

—Ποιὸς ξέρει... μοῦ ἀπάντησε αἰνιγματικά.

—Μὰ θὰ παίξετε καὶ τὴ ζωή σας καὶ τὴ δική μου.

Ὁ ἀνθρωπάκος σήκωσε τοὺς ὤμους του ἀδιάφορα.

—Δὲν τὸ πιστεύω... μοῦ εἶπε. Κι' ἔπειτα, δὲν σᾶς εἶπα καθαρὰ καὶ ξάστερα πὼς ἔχω σκοπὸ ν' ἀνακατευθῶ σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι...

Καί γέλασε παράξενα.

***

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἀπερίγραπτη ἀγωνία, τράβηξα κατὰ τὶς ὀχτώμισι γιὰ τὸν τηλεγραφικὸ στῦλο ἀριθ. 3. Μέσα σένα σακκούλι κρατοῦσα τὶς δυὸ χιλιάδες δολλάρια. Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος. Σὲ λίγο, μακρυὰ τὸ ρολόϊ τῆς ἐκκλησίας χτύπησε ἐννέα ἡ ὥρα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσα ἕνα σφύριγμα. Παράτησα λοιπὸν τὰ λεφτὰ στὴ ρίζα τοῦ τηλεγραφικοῦ στύλου κι' ἀπομακρύνθηκα.

Περπατοῦσα ἀργά, μὲ μιὰ πίκρα στὴν καρδιά, μὰ καὶ μὲ μιὰ λύσσα ποὺ μὲ τρέλλαινε. Ἄξαφνα μέσα στὸ δάσος ἀντήχησαν δυὸ πιστολιές.

Γιὰ λίγες στιγμὲς ἔστησα τὸ αὐτί μου. Δὲν ἀκουγόταν τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸ ἀνάλαφρο πέρασμα τῆς νυχτερινῆς αὔρας ἀνάμεσα στὰ κλαδιά! Ἄξαφνα ἀκούστηκε ἕνα οὐρλιασμα...

Τί εἶχε συμβῆ ἄραγε; Μήπως ὁ Σὰμ εἶχε σκοτώσει κανέναν ἄλλο ἀστυνομικό; Ἢ μήπως ἦταν κανένας κυνηγός;

Τράβηξα ταραγμένος στὸ δρόμο μου καὶ σὲ λίγο ἔφτασα στὸ σπίτι μου. Ἡ γυναῖκα μου μὲ περίμενε ἀνήσυχη. Μόλις μὲ εἶδε, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου ψιθυρίζοντας:

—Πόσο φοβήθηκα γιὰ σένα, ντάρλινγκ! Πόσο φοβήθηκα!..

—Εἶνε στὸ δωμάτιό του; Τὴ ρώτησα γιὰ τὸν ξένο μας.

—Ὄχι, μοῦ εἶπε, βγῆκε κι' αὐτός, ἀμέσως ὕστερ' ἀπὸ σένα...

Θεέ μου! Ποῦ εἶχε πάει ἄραγε αὐτὸς ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ Ὀντάριο; Μήπως ἡ πιστολιὲς ποὺ εἶχα ἀκούσει...

Ἔπεσα σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ κομμένα γόνατα καὶ λουσμένος στὸν κρύο ἱδρῶτα, ὅταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτύπησαν στὴν πόρτα. Ἦταν ὁ ξένος μας.

Χαμογέλασε μὰ τἄρρωστα χείλη του κι' ἔπειτα:

—Νὰ τὸ σακκούλι σας! μοῦ εἶπε:

— Πῶς τὰ καταφέρατε; τὸν ρώτησα κατάπληκτος.

— Ἁπλούστατα, τὸν ἐσκότωσα! μοῦ ἀπάντησε μὲ ἀπάθεια. Δηλαδή, δὲν τὸν ἀποτελείωσα... Τὸν ἄφησα γιὰ νὰ τὸν κρεμάσετε!... Καὶ ξέρετε ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ Λέθερκαπ; Ἔ, λοιπόν, εἶνε ὁ δικαστὴς τῆς περιφερείας, ὁ Τζαίημς Κούλιγκαν, μιὰ γρηὰ ἀλεποῦ. Τὸν ξέρω ἀπὸ τὸ Ὀντάριο!... Καταλαβαίνετε τώρα πόσο εὔκολα ἔπαιζε τὸ ρόλο τοῦ γκάγκστερ. Κανεὶς δὲν τὸν ὑποψιαζόταν, ὅταν περνοῦσε ἥσυχα ἀπὸ τὸ δρόμο ἢ τριγύριζε μέσα στὸ δάσος, ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἔγραφε στὰ θύματά του νὰ τοῦ ἀφήσουν τὰ δολλάριά τους... Μὲ δυὸ λόγια, εἶνε τώρα ἐκεῖ κάτω, στὴ ρίζα τοῦ τηλεγραφικοῦ στύλου ἀριθ. 3· Τοῦ φύτεψα δυὸ σφαῖρες στὰ πόδια...

Κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

— Δὲν ξέρετε ποιὸς εἶμαι; Δὲν ἔχετε ἀκούσει ποτὲ νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν Ντὰν Πῆρσον;

—Τὸν «ἄσσο» τῆς σκοποβολῆς; ἔκανα κατάπληκτος.

— Ἐγὼ εἶμαι... ψιθύρισε μὲ ἁπλότητα ὁ ξένος μας. Παραφύλαξα τὸν γκάγκστερ κι' ὅταν τὸν εἶδα νὰ πλησιάζη στὸ σακκούλι, μπάμ! μπάμ! Ἔδοσεψα δυὸ σφαῖρες γιὰ τὰ πόδια του... Καὶ τώρα εἶναι καιρὸς πειὰ νὰ ξαναγυρίσω στὸ Ὀντάριο... Δὲν εἶμαι ἀρχαιολόγος. Ἔχω ἄλλη λόξα. Εἶμαι ἐρασιτέχνης ντέτεκτιβ.

Κι' ὁ μυστηριώδης Ντὰν Πῆρσον, ὁ διάσημος σκοπευτής, μᾶς ἀποχαιρέτησε καὶ χάθηκε ἀργά, ἀργὰ στὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ δρόμου.

Μέσα στὸ σακκούλι κρατοῦσα τὶς δυὸ χιλιάδες δολλάρια...

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ τὰ ὑπ' ἀριθμὸν 1 καὶ 5 τεύχη τοῦ «Μπουκέτου». Τὸ Γραφεῖο μας πληρώνει τὰ τεύχη αὐτὰ—ἀρκεῖ νὰ εὑρίσκωνται εἰς καλὴν ὁπωσδήποτε κατάστασιν—πρὸς 30 δραχμὰς ἕκαστον. Πληροφορίαι στὰ γραφεῖα μας.